

שעת קבורה
כסלו תשנ"ז
מעונן חלקית ורוח

איילה שפירא ז"ל

"ודלת ליבה ננעלה"....

חביתה עם בצל, צלחת צי'פס וכוס קקאו - זה כבר לא
יחיה יותר בביתה של איילה.
ננעלה הדלת, צעדיה כבדו, כשלו - ואיילה הצטרפה
לבעלה - בתפר שבין שישי לשבת.
בדרך כלל, הילדים - חבנות וחבנים נורא מתגעגעים -
אבל בסיפור של איילה יחיה קשה מאוד גם לנכדים, גם
לנכדות גם לילדים המאומצים גם לנכדות המאומצות.

חבית הפולני של משפחת שפירא - היה בית חם - וחדלת
שם היתה פתוחה לרווחה - כל ימות השנה - כך גם דלת
ליבה של איילה -
ותמיד היו עולים ריחות של תבשילים ועננים של
טיגונים, וצחוק, ושיחות על מחות, וערכי עבודה - עד
שהרצל ז"ל כשל ונפל, ואיילה היתה דוחפת את עגלת
בעלה חלאה, קדימה - לחמשיך עם כל המשפחה.
אפילו בהפסקה גדולה היה קופץ נכד או נכדה - לנגוס
בטעמי, בשוקולד, בוופלה - סבתא איילה תמיד היתה שם,
תמיד חיכתה להם בפתח הדלת, מצטחקת ואומרת: "איך
ידעתם שחיכיתי לכם, בואו בואו תאכלו משחו" -
גם כשהרצל נרדם מנוחת עולם המשיכה איילה עם כל
המשפחה, עם כל המאומצים לחגוג סביב הקדרה, לסוב
סביב השולחן - והאוכל כמובן מוכן.

בט"ו בשבט האחרון היתה איילה בת שמונים. אשה עטופה,
מוקפת במשפחה - וטוב לה, ודי לה.
ובליל שישי - בחודש כסלו תשנ"ז - לקראת יום שבת
הגיע גל - הנכד מאשדות - לארוחת בוקר של שבת ודלת
חבית נעולה - ואין קול ואין עונה -
ודלת ליבה של איילה ננעלה - נעתקה נשימתה -
וסבתא איילה לא הגישה יותר - חביתה עם בצל, צלחת
עם צי'פס וכוס קקאו -

זה כבר לא יחיה יותר בביתה של איילה שפירא ז"ל -
ואתם משפחתה האוהבת והדואגת - שמרו על מסורת
חבית הפולני - עם שולחן עמוס לעייפה, וריח בשולים
סביב הקדרה - ואהבה. אהבה גדולה כל הזמן.

בעבור שאת כל הנאות החיים העניקה לכם
אמא, סבתא, דודה - איילה שפירא
יחי זכרה לטוב
ביום בו הצטרפה לחרצל ז"ל בעלה
בתפר שבין ליל שישי לשבת.

אמן.
שרהל'ה שרון